

Р Е Ш Е Н И Е

№ 195

гр.Перник, 12.11.2010 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в публично заседание на четиринадесети октомври две хиляди и десета година в състав:

СЪДИЯ: Емилия Иванова

при секретаря А.М., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 453 по описа за 2010 година на Административен съд - Перник, за да се произнесе, взе предвид следно:

Производството е по реда на чл.51 от Закона за храните/ЗХр./ във вр. с чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс.

Делото е образувано по жалба на В.Е.Е., в качеството ѝ на ЕТ "В.Е.-***, срещу заповед изх.№4394/09.09.2010 г. на Директора на РИОКОЗ гр. Перник. С атакуваната заповед е спряна експлоатацията на търговски обект - магазин за плодове и зеленчуци, находящ се в гр.Перник, ул. Раковска, №10.

В жалбата подробно и аргументирано се твърди, че заповедта е незаконосъобразна и се иска отмяната ѝ. Според жалбоподателката в РИОКОЗ Перник е подадено заявление за регистрация на търговски обект по чл.12 от ЗХр., но тя все още не е факт и обекта не се ползва според предназначението си. Неправилно е налагането на принудителна административна мярка, тъй като в проверения обект не се осъществява търговия с хранителни продукти.

Ответникът по жалбата - Директорът на РИОКОЗ гр.Перник, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата, намира същата за неоснователна. Поддържа твърдение, че е налице нарушение на чл.30, ал.1, т.6 от ЗХр. При осъществяването проверка от контролните органи е установено, че в обекта се осъществява търговия на плодове и зеленчуци в срока за регистрация по чл.12 от ЗХр. Моли съда да бъде потвърден административния акт и да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - Перник, след като се запозна с материалите представени по делото, становищата на страните и извърши проверка на оспорвания административен акт по реда на чл.168, ал. 1 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима, подадена е в законоустановения срок от лице, което има правен интерес да обжалва. Обжалва се акт, който подлежи на съдебен контрол, според чл.51 от ЗХр.

Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна по следните съображения:

Контролните органи на РИОКОЗ гр.Перник са извършили проверка на търговски обект, находящ се на ул.Раковска, №10 в гр.Перник. Констатирано е, че обекта е отворен и има изложени плодове и зеленчуци. За проверката е съставен протокол, който е връчен на представителя на едноличния търговец същия ден. Като възражение в протокола е вписано: " здравната книжка има подпис, печат и дата от личния лекар . Заключение-клинично здрав. Не съм продавала".

Въз основа на тези констатации е издадена заповед за налагане на ПАМ, с която се спира експлоатацията на обекта от 16.00 ч. на 09.09.2010 г. до регистрацията му по реда на чл.12 от ЗХр.

Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, проверката за законосъобразност на оспорения индивидуален административен акт, какъвто е наложената ПАМ, обхваща установяване компетентността на издалия го орган, спазена ли е изискваната от закона форма, спазени ли са материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на ИАА на така посочените основания, като не се ограничава само с основанията, посочени от оспорващия. Проверката включва и преценка доколко наличието на пороци в административния акт или процедурата по издаването му могат да повлияят върху неговата валидност и да обосноват нищожността му.

За да бъде обявен за нищожен един административен акт той следва да страда от съществени пороци, които да го характеризират като едно „правно нищо“. В конкретния случай, не са констатирани нарушения на някое от условията за законност и правилност на административния акт, което да доведе до нищожност.

Според чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗХр., компетентните органи имат право да спират експлоатацията на обекти за производство и търговия с храни или на части от тях временно или завинаги при установяване нарушения на нормите и изискванията, определени с нормативен акт. На следващо място, съгласно чл. 28, ал.1 от ЗХр., компетентни да осъществяват официалния контрол върху храните са органите по държавния здравен контрол по Закона за здравето (ЗЗ), на държавния ветеринарно-санитарен контрол по Закона за ветеринарномедицинската дейност (ЗВМД) и на държавния фитосанитарен контрол по Закона за защита на растенията (ЗЗР). От своя страна, органите на държавния здравен контрол са изчерпателно изброени в нормата на чл. 12, ал. 1 от ЗЗ, между които са и регионалните инспекции за опазване и контрол на общественото здраве. В този смисъл решаващият състав намира, че Директорът на РИОКОЗ гр.Перник притежава правомощието да налага със заповед принудителни административни мерки, поради което оспорваната заповед се явява издадена от компетентен орган.

След като намери, че обжалваната заповед не страда от пороци, които да доведат до нейната нищожност пристъпи към проверка на административния акт относно неговата законосъобразност.

Налагането на принудителна административна мярка е вид административна принуда и като такава съгласно разпоредбата на чл.23 от ЗАНН, може да бъде налагана само когато нейният вид, органите които я прилагат, начинът по който я прилагат и реда за обжалването ѝ се уреждат в закон. В конкретния случай наложената ПАМ е предвидена в чл.30, ал.1, т. 6 от ЗХр. ЕТ "В.Е.-Дракон-58-59" е санкционирана за това, че извършва търговия с храни - пресни плодове и зеленчуци в не регистриран обект за търговия с храни по реда на чл. 12 от ЗХр.

Два са основните аргумента изложени в жалбата, които мотивират твърдението на жалбоподателя, че наложената ПАМ е незаконосъобразна-обстоятелството, че не е продавала намиращите се в обекта плодове и зеленчуци и че има подадено заявление за регистрация по надлежния ред в РИОКОЗ гр.Перник на 01.9.2010 г., което е приложено по преписката.

Фактът, че е налице започнала процедура по регистрация на търговския обект по реда на чл.12 от ЗХр. не означава, че в този обект може да се осъществява търговия с хранителни продукти преди завършването на процедурата. Това обстоятелство е само индикация, че жалбоподателката е поискала необходимите разрешения по ЗХр., но до произнасянето на компетентния орган не може да се предполага издаването на разрешение и да се осъществява дейност въз основа на презумпцията, че то ще бъде дадено.

Другото възражение в жалбата е свързано с обстоятелството, че според твърденията в жалбата, в обекта не се е осъществявала търговия с хранителните продукти. Това твърдение не е подкрепено с доказателства - писмени или гласни. В съставения от длъжностните лица протокол на 08.09.2010 г. е отбелязано, че плодовете и зеленчуците са подредени в касети и са маркирани с цени, което налага извода, че те се предлагат като стока на потенциални клиенти. Ирелевантен за правния спор е фактът, че по време на извършване на проверката реално не се е осъществила продажба. Такава може да бъде осъществена след като стоките се намират в отворен търговски обект и се предлагат изложени и с определена цена.

Следователно, фактическите основания за налагане на ПАМ по реда на чл.30, ал.1, т.б от ЗХр., доколкото е установено излагане на стока в касети с маркирани цени в нерегистриран обект, са били налице, поради оспорената заповед е постановена в съответствие с материалния закон.

Освен че са били установени, фактическите основания са изложени в заповедта, като административният орган е извършил правилно квалификацията им, поради което актът съответства на изискванията за форма на административния акт, съгласно чл. 59, ал.2 от АПК.

Принудителните административни мерки по смисъла на ЗХр. се налагат с цел защита на здравето и интересите на потребителите. В случая, оспорената ПАМ е наложена заради липсата на регистрация на обекта по реда на ЗХ и до регистрирането му, поради което съдът намира, че оспорената заповед съответства на целите на закона.

Поради изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, при липсата на съществени нарушения на процесуалните правила, в установената форма, в съответствие с целта на закона и при липсата на противоречие с материалноправни разпоредби, поради което се явява законосъобразен, а жалбата против него е неоснователна и като такава не следва да се уважава.

С оглед изхода на делото, на основание чл.143, ал.4 от АПК, следва да бъде уважена и претенцията на процесуалния представител на административния орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер 150 лв., определен по реда на чл.7, ал.1, т.4 от Наредба №1/2004 г. , за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2-ро от АПК
Административен съд - Перник

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **В.Е.Е.**, в качеството ѝ на ЕТ "В.Е.-***", срещу заповед изх. №4394/09.09.2010 г. на Директора на РИОКОЗ гр. Перник.

ОСЪЖДА В.Е.Е., в качеството ѝ на ЕТ "В.Е.-***", да заплати на РИОКОЗ гр.Перник, сумата от 150 лв. , представляваща разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: /п/